

Perceptia modeleaza ceea ce vrem sa credem a fi realitatea. Printr-o tragere de carte avantajoasa in jocul de noroc al existentei, m-am nascut intr-o familie pasnica, intr-un mediu stabil. Am avut parte de dragoste, suport, incredere, iar lumea a fost blanda cu mine. Erau zile in care as sta cu parintii in casa, uitandu/ma la televizor. La un moment dat, mama mi-ar pune mana la ochi si mi-ar spune sa nu ma uit. As auzi tipete, zgomote puternice si disper. Vocea prezentatorului de stiri ar reveni. "De ce nu pot sa ma uit?", as intreba, iar mama mi-ar raspunde "Esti pre mic pentru a sti lucruri de acestea."

Cresc, si lumea continua sa fie relative blanda cu mine. Fara sa realizez, extend iluzia unei lumi sigure inafara granitelor proprie-mi vietii.

Insa exista momente in viata fiecaruia, in care constientizam prezenta lentilelor roz prin care privim realitatea. Din determinare, revoltare sau pura curiozitate, le dam jos. Si brusc, percepem lucrurile prin prisma existentei altei personae. Si apar intrebari. De ce? De cand? . . .

Ce as face daca. . . ?

Daca eu as fi refugiat.

Exista peste 25 de milioane de oameni in lume care au fost fortati sa-si paraseasca casele din cauza violentei, persecutiei si razboiului.

Daca as fi unul dintre ei, ar trebui sa las in urma tot ceea ce as fi ajuns sa cunosc ca fiind "eu". Slujba sau scoala, rutina, si poate si familia.

Ar trebui sa traiesc in frica, fiecare pas fortandu-ma sa privesc inapoi, la ceea ce eram si ceea ce m/ar putea opri din a continua sa fiu.

Daca as fi refugiat, as fi confuz. Nu as intelege de ce o situatie in care nu am ales sa ma aflu imi anuleaza dreptul la o viata normala, de a ma integra, de a fi de folos, de a . . . fi in siguranta.

Nu as intelege de ce refugiatii sunt vazuti ca inamici, cand adevaratul pericol il constituie persoanele si factorii ce ne-au facut refugiatii in primul rand.

As vrea sa nu mai fiu considerat un pion care poate fi mutat dupa plac pe tabla de joc.

A fi refugiat nu este o alegere!

Daca as fi refugiat. . . as fi vazut ca un numar, o problema care trebuie eliminata, sau mai rau. . . ignorata.

Insa. . . nu sunt. Iar asta nu schimba faptul ca altcineva este. Ce ma face pe mine diferit fata de un refugiat? De ce eu traiesc in confort, cand altii cunosc doar frica si disperare? Nedreptate, ura?

Nu inteleg aceste bariere ale umanitatii. Insa un lucru este cert. Intr-o lume in care suntem invatati sa trecem cu vederea, trebuie sa devenim o voce pentru cei carora nu li se ofera sansa de a fi auziti!